

skal registreres i værdipapircentralen, ikke kunne værge sig imod, at en person svingagtigt lader et falsk overdragelsesdokument registrere. Man har derfor anset det for nødvendigt, at falskindsigelsen bevares efter § 11.

Endvidere forekommer det naturligt, at indsigelsen om voldelig tvang (jfr. aftalelovens § 28) bevares. Dette er i øvrigt næppe af større praktisk betydning.

Den godtroende erhverver, der som følge af de i § 11, 2. pkt., nævnte »stærke indsigelser« ikke opnår den tilsigtede retsstilling, har krav på erstatning fra værdipapircentralen efter forslaget § 17, stk. 2.

Undtagelsesreglen i § 11, 2. pkt., nævner ikke umyndighedsindsigelsen. I lighed med hvad der er tilfældet efter bestemmelsen i gældslovens § 14 – men i modsætning til tinglysningslovens § 27 – vinder den godtroende erhverver ret, selv om overdragelsen efter almindelige regler ville være ugyldig, fordi overdrageren var umyndig. Lovforlaget betyder med andre ord, at umyndighedsindsigelsen borttages over for en godtroende erhverver, når aftalen med den umyndige er registreret i værdipapircentralen. For at hindre at værdipapircentralen registrerer aftaler med en umyndig, må umyndigheden derfor være registreret på den umyndiges konti i centralen. Skulle værdipapircentralen ved en fejl registrere en aftale, uanset at umyndigheden var registreret, følger det af bestemmelsen, at den godtroende erhverver vinder ret. Den umyndige vil imidlertid kunne kræve erstatning fra værdipapircentralen efter forslaget § 17, stk. 1, og stilles herved i næsten alle tilfælde lige så godt, som hvis aftalen var blevet erklæret for ugyldig. Det findes herefter ubetænkeligt at lade den godtroende omsætningshverver vinde ret.

Det bemærkes, at bestemmelsen ikke kan påberåbes af retsforfølgende kreditorer, og at den alene hjemler ekstinktion af indsigelser mod gyldigheden af registrerede aftaler, hvorimod muligheden for ekstinktion af rettigheder, som ikke er blevet registreret, bestemmes efter forslaget § 8.

Til § 12

Bestemmelsen har til formål at sikre den, der har erhvervet ret over et fondsaktiv – være sig til eje eller pant – samme retsstilling over for indsigelser fra skyldneren (det obligationsudstedende institut), som gælder for omsætningsgældsbreve, der omfattes af gældslovens §§ 15–18. Bestemmelsen er derfor begrænset til at angå sådanne fondsaktiver, der svarer til omsætningsgældsbreve.

Denne formulering betyder endvidere, at bestemmelsen kun i begrænset omfang finder anvendelse på aktier, idet gældslovens §§ 15–17 kun i begrænset omfang finder analog anvendelse på forholdet mellem et aktieselskab og erhververe af aktier, og der er ikke ved forslaget tilsigtet at gøre nogen ændring heri, jfr. også bemærkningerne til § 38 og de almindelige bemærkninger punkt 6.

Til § 13

Bestemmelsen omhandler de tilfælde, i hvilke værdipapircentralen kan foretage en udbetaling til en kontohaver.

For at sikre, at udbetaling af renter, udbytte samt andre forfaldne beløb sker efter betryggende retningslinier, skal værdipapircentralen i henhold til stk. 1 fastsætte almindelige vilkår om de forholdsregler og fremgangsmåder, som skal iagttages, herunder om udbetaling kan ske til en konto i et pengeinstitut eller ved check. At disse vilkår er rimelige, og at de overholdes, skal påses af fondsberørstilsynet, jfr. lovforslaget § 26.

Herudover skal der ved udbetalinger iagttages de særlige begrænsninger, der måtte være registreret på den enkelte konto. Såfremt registrering er undladt ved en fejl fra værdipapircentralens eller det kontoførende instituts side, eller såfremt der uanset registrering er sket fejlagtig udbetaling, er værdipapircentralen erstatningsansvarlig efter § 17, stk. 1.

Herudover er det dog nødvendigt i loven at give en regel om, i hvilke tilfælde betaling med frigørende virkning kan ske. På grund af den store mængde fondsaktiver, centralen skal forvalte, er en udtrykkelig regel vedrørende dette spørgsmål påkrævet.

Udgangspunktet i stk. 2 er, at værdipapircentralen frigøres, såfremt betaling i god tro er sket til den, der ifølge registeret fremtræder som berettiget til at modtage betalingen. Dette gælder såvel betaling for hovedstol (restgæld) som for renter eller udbytte. Det gælder, uanset at den pågældende ikke måtte være materielt berettiget, f. eks. fordi han har overdraget de registrerede aktiver til en anden ved en ikke registreret aftale.

Udtrykket »den, der ifølge registeret er berettiget til at modtage betalingen«, dækker også det tilfælde, hvor værdipapircentralen eller det kontoførende institut på centralens vegne i god tro betaler til en person, som ifølge registeret har fuldmagt til at modtage betalingen. Det er således en betingelse for, at fuldmagten kan anerkendes, at den er